

SZILÁGY-SOMLYÓ

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden csütörtökön.

Előfizetési díjak:

egész évre 4 frt, fél évre 2 frt; községi jegyzőknak és tanítóknak egész évre 3 frt.

Magán hirdetések díja:
Háromszor hasábozott garmond sorért 5 kr; bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.

Hivatalos hirdetések díja:
Egyszeri közlésért tekintet nélkül a szöveg nagyságára, bélyegdíjjal, nyugtából és támlappal együtt 8 frt.

Nyitási soranként 30 kr.
többesori hirdetésnél kedvezmények nyújthatnak.

A lap asselemi részét illető levelek a szerkesztőséghez, pénz küldemények és hirdetések a kiadóhivatalhoz címezendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Börmentőlen levelek csak ismert kőztől fogadhatók el.

A sorozás.

A virágos ifjúkornak első nagy próbatétele a katonasorozás...

Több, mint a szellemi natura, több mint az egyetemi diploma, mert nem képesít ugyan egyetemi polgárságra, nem képesít tudományok gyakorlására, de képesít az életre, küzdelemre, azt mondja meg, hogy a test elég erős, energikus fejlődésű-e arra, hogy megbirkózzon nem közönséges fáradalmakkal, nem mindennapi küzdelmekkel is.

Okulárés doktor, vizsgálódó szemű öbester, ráncolt homloku hivatalnok-ember elé áll a legény... Mert legény ott minden ember, akár fehér a bőre, akár kipörkölte barnapirosra a szabad napsugár. Jól kihuzza magát, mert érzi, hogy most a fölött itél a tanács, hogy elég embernyi ember-e már, hogy fölér-e kortársainak átlagos embermértékéig.

S bármi rémképeket is fest az emberek elé a tulzás a katonai szolgálat szigoráról, bármennyi szomorú esetet is hall az ifjú a kaszárnyaudvarok kegyetlenségeiről, — büszkén dobban meg a szíve, mikor a tanács kimondja róla, hogy ez az ifjú megüti a katonamértéket, ember a talpán — bevesszük a király katonái közé. S bármily kecsgettető is az ifjú nézve, ha tudja, hogy nem kell ott hagynia övéi körét, kenyérkereső pályáját: bizony-bizony mégis csak elfogja a szomorúság, ha megméri a mellét, megtapogatják a karjait s azt mondják, hogy menjen szépen haza, vigyázzon magára...

Olyan diagnózis-féle ez, mely tiz eset közül kilencben biztosra megmondja, hogy testi nyomorék, beteg-

ségre hajló, vagy már is benne sanyló ifjú állt a sorompó előtt, a ki a katonának való fáradalmak alatt biztosan elpusztulna...

A szülők, akik aggódva félnek a katonasorozástól, ugyan melyiket óhajtják a kettő közül? Aki céltudatosan erős ifjakat akar nevelni, aki azt óhajtja, hogy fiában folytatása legyen a saját nemzedékének: az bizonyára már első gyermekiségétől kezdve azonos lesz, hogy katonasorra képesnek nevelje a fiát, mert az ellenkező szándék bűnös nemcsak a gyermekkel és a hazával, hanem a társadalommal szemben is, és nagyon hamar megbosszulja magát, a nevelő szülők legnagyobb fájalmára.

Nagyjában pedig nincs is igazuk azoknak, akik valami rettenetes megpróbáltatásnak mondják a katonasort. Hiszen évente ezren és ezren állják ki, szinte kivétel nélkül a legjobb egészségben! Igaz, hogy a hibásan négy fal között nevelt, szétől is óvott ember súlyosabban érzi a kényelmetlenségeket, amíg megtudja szokni az erős munkát; de egészében az intelligens emberen is többet segít a katonaszolgálat, mint amennyit neki árthat. Az iskola padjai amugy is gyilkossai a fiatal szervezetnek, s egy ilyen rosszul szoktatott, kevésbé gyakorolt testnek valóságos rekreáció a katonaszolgálat, mely megnyújtja a testet, állást, formát ad az izmoknak, szabályossá képi a mozdulatokat és erélyessé, biztossá a föllépést.

És a nép fiára is áldásos az, amit a kaszárnyában elsajátít. Megtanul föltétlenül engedelmeskedni, s ez tudvalevőleg alapja annak, hogy később esetleg tekintélyvel parancsolni is

tudjon. E mellett szélesebb látókört nyert, az analfabétát még a betűre is ráfogják, mezei munkában, vagy iparban elcsontosodott izomrendszere megtanul engedelmeskedni a szükségnek, az ösztönnek, felfogása élénkül, s megnövekszik a lelki ereje és önérzete is, a melynek fejlesztésére — egy-egy brutális káplár kivételével — a katonaságnál különös figyelmet fordítanak.

Nincs tehát igazuk azoknak, akik rémildőznek a kaszárnyától már mint ilyentől.

De ha nagyban és egészben az elhangzó panaszokat még sem mellőzhetjük, azt éppen a köz érdekében, a katonaság presztízse érdekében tesszük. A hadseregnek erős érdeke az, hogy az ifjúság önként keresse a katonaleletet, s ne vitesse magát oda úgy, mint a vágóhidra, keserűen, elszánva minden szenvedésre készen, mintha ellenségnek szolgáltatná ki magát hosszú időre fogoly gyanánt s az kényszermunkát végeztetne vele.

A hadseregben sok mindennek, ami ma nincs meg, kellene történnie humanitárius irányban. A tisztikarnak, sajnos, vannak csaknem minden ezrednél kinövései, a melyek lehetlenné teszik a kellemesebb helyzetet; egyes despoták még ma is elég korlátoltak s úgy fogják fel a feladatukat, hogy a kaszárnya egy középkori kinczokamra, melyre világéletében vissza kell emlékeznie annak, aki egyszer beléje került.

El kell azonban ismernünk, hogy e tekintetben a helyzet az utóbbi időben tetemesen javult.

A régi időben fennmaradt tisztianyagot sajnos, nem lehet egyszerre

kitörölni a hadseregből s úgy egyszerűen penzióba küldeni. Egy-két év-tized azonban teljesen átfogja alakítani a katonatisztikar szellemét nálunk is, mint az egész világon, mert a századvég ifjúsága a humanitás levegőjét szívta teli tüdővel, s már a mostani hadnagyi kar sokkal, de sokkal figyelemreméltóbb e tekintetben, mint a 60-as években nevelt tisztigárda.

Az új jelszó az lesz, hogy humánus szigorral kell bánni a legénységgel s nem brutális szigorral.

Erre fogja kényszeríteni a hadseregeket a kor szelleme, mert egy brutális erőszakkal összetartott szervezethez hamarabban hozzáférköznek a gombamódra szaporodó szocialista és más forradalmi irányzatok.

Azt pedig már a hadsereg tisztikara tudja, hogy minél brutálisabb valahol a zsarnokság, annál jobban van kitéve a szétrobbantásnak, s minél erőszakosabb rendszabályokkal nyomják el az elégedetlenséget, annál borzasztóbb, amikor kitörhet...

Ezek a reflexiók fordulnak meg elménkben, látván az új gárdát felvonulni a sorozó bizottságok elé az egész országban. Nálunk kétszeresen nehéz e tekintetben a helyzet, mert míg egyrészt nincs nemzeti hadseregünk, s ifjúságunk úgy érzi, hogy a közös hadseregben a veredő lerovásának kötelezettsége nincs méltányolva: addig a magyar fiúnak aránytalanul nehezebb is a helyzete a hadsereg német vezénnyelvé miatt.

De a magyar ifjúság nem ódalog el még se a katonasor elől...

Vigan áll a bizottság elé, mert

A „Szilágy-Somlyó” Tárcája.

SzámadásKor.

Ugy találták az utcafélén,
Megfagyott, avagy meghalt éhen.

Találgatják sokan, sokáig:
Vajjon, hogy juthatott odáig?

Magasból hullott-e a sárba,
Vagy mindig csak a sarat járta?

A mivel birt, azt vesztette el,
Vagy nem is birt soha semmivel?

Az étellel bohón csak játszott,
Halomra tépett sok virágot.

Vagy nem is nyílt utjába rózsza,
Mert mindig csak a rögtött rőtta?

Mi kincse volt a nagy világon,
Vagyon, hírnév, vagy csak egy — álom?

Hagyjátok el, ne kérdezzétek,
Egy sirt, tudom, ásnak szegénynek.

Másnak is, a mikor leszámol
Csak ennyi jut a nagy világból.

G. Diószeghy Mór.

Pártoljuk az irodalmat.

A készülő „Tanügyi karcolatokból.”

Irta: Verner László.

Verner László már évek óta munkatársa lapunknak. Lehetetlen, hogy kollégális készséggel a legmelegebben ne ajánljuk az ő most két kötetben megjelenő Tanügyi karcolatait, melyekről Komócsy előszavában ezeket írta: Jobb szerettem volna ezeket a vig tanügyi képeket én megírni és az előző írás dicsőségét a szerzőnek átengedni. Verner kollégánk Békés-Csabán lapszerkesztő, két kötetes műve 1 frt 60 kr-ért nála megrendelhető. Az alábbi mutatóvány tájékoztatni fogja az olvasót milyen zsánerű, nemcsak tanítókat érdeklő dolgozatokat olvashat a két kötetben:

A nevem Levendula Tamás. Továbbá: tanító vagyok Alsó-Nyomoron. Tulajdonképpen becsvágyó ember lennék, de a családi suszterem az én buta voltom oka. A mi kis pénzt rendszeren összegyűjtök, azt rendszerint elviszi a gyermekeim kását kéro cipőj megromlása gyógyítása árába. Rendszerint ez ötszecsüpporgatott pénzéből óhajtok gyertyát venni, mely bevilágítsa tudatlanságom sötétségét. Szerencsére Felső-Nyomorra, a mi mesgyés község velünk, egy ambiciozus tanító került, Csomák Nepumok János. A „Vasárnapi Ujság” egy rejtélye sem volt nehezebb nekem, mint ez az ember, a ki igazán rejtély volt. Csak éppen úgy, mint nekem 300 forintja és egy negyed hold

kertje volt és mégis kocsiderék számra pártolta az irodalmat. Hire ment különben, hogy ő örökölte az Corvinákat.

Nagy, nyurga fiu volt Csomák Nepumok János, pisze orral és tömérdek kezekkel, csontos bütyköivel művelte a legkiadósabb szónoki figurákat és a leg-egyszerűbb dolgot szivárványos műkifejezésekbe foglalt. Aligha nem ő volt Gajári Géza orsz. képviselő ur tanítója, mert csak ő pusztított annyi idegen szót. Bell Lancaster methodusról congruens impressiója volt, az iskolaszéki intézményt „avantikusan anachronismusnak nevezte.” Merész, önálló nézeteivel kiforgatott minket együgyű falusiakat, ám én akkor raktam elébe csodálkozásom negyedéves adóját, mikor a felső-nyomori rozoga tanító házba bevezetett s megmutatta könyvtárát. A kifejezés rossz. Nem könyvtár volt az, de hirlaptár, képviselve minden magyar lap, még az „Amerikai Nemzetör” is; a tanügyi lapokban valóságos luxus: a „Néptanoda” mellett az „Egri Tanügy”, a „Népközlöny” mellett a „Néptanítói Lapja” volt valami francia „Revue” is, — és úgy látszik, sok olvasmánya lehetett a kollégának, mert ez föl sem volt vágva.

Szédelegtem a szellemi kincsbánya előtt. Csodálkozva néztem a kollégára, a ki észrevette néma elragadtatásomat s mosolyogva turkált a papirlapokban.

— Mind a kollega ur szedegette ezt össze, kédeztam bámulatomban szepegve?

— Persze. Hja, a ki szereti a szellem kincseit, annak meg kell azt szereznie minden áron, még ha koplal is.

Dicső Tomory Athanasz, a ki nagy-

körösi tanár voltál, a ki minekutánna nagy örökséghez jutottál, tíz évig Mecénása voltál a magyar irodalomnak, — egyszerűen le vagy pipálva, Csomák Nepumok János tul tesz Tomorin. Ez 300 forint tanítói fizetésből mecenáskodik.

Engedje meg kollega ur, hogy gratuláljak a gyomrának. De sokszor kellett lemondania a vacsoráról, hogy meg legyen e luculusi, szellemi vacsorája.

A kollega sóhajtott. Ez a sóhaj bizony az azt jelentette: igaz!

Jó fiu volt a kollega, mert én lettem az ő szellemi parazitája. Én vagdostam föl a lapjait, én szedegettem be mohón a Chimay hercegné botrányait. És szidtam a kollégát, mint a bokrot. Az ördögbe is! Annyi tenger kincset kiad újságra s egyik sem teljes, egyikből ez a szám hiányzott, a másikkól amaz. Aztán a politikai lapokban nagyon állhatatlan volt.

Mikor a Pesti Hirlapról letellett a tizenégy nap, jött a Budapesti Hirlap, a radikális Egyetértés után a klerikális Alkotmány. Így történt aztán az megváltás, hogy míg a Majláth ügy elején (az Egyetértés suggestciója alatt) azon erősködtem, hogy de bizony utódlási jog nélkül nevezték ki a grófot, a vége felé (az Alkotmány hatása alatt), de bizony isteneztem (talán nem is illik egy ilyen jámbor lap olvasójához) — hogy cume jure successiónis.

A tanügyi lapokkal voltam csak visszason: ne adj isten, hogy a kollega reklamált volna meg csak egyetlen számot is. Végre is magam fordultam a Nyomorvidéki Tanítói Közérdek kiadó.

érzi, hogy ebben a kötelesség teljesítésben magyar hazájának válik hasznára; s ha ellenség fenyegeti a hazát: képes lesz ennek oltalmára is.

G. M.

A nők társas élete.

Mint a Magyar Hírlap közli, Budapestben egy uri hölgyekből álló társaságnak az a terve van, hogy „Otthon“-t alapít, a mely célra külön házat épít. A hír ennek a tervnek a valószínű megvalósulásáról, illetve arról is beszél, hogy már komoly lépések történtek arra, hogy a női „Otthon“ biztosíttassék. Bennünket egyelőre csak maga a szándék érdekelt, mert egy nevezetes reform kezdete nyilvánul benne: az, hogy a nők társas élete ezentúl egy leti alapra helyeztessék.

A dolog eléggé érdekes és fontos arra, hogy már a tervhez is hozzájáruljunk. A kivitelől függ majd, hogy a hasznos alakulások közé számítjuk-e a budapesti uri nők otthonát. Mert ha arisztokratikus tendenciák nyilvánulnak általa s csupán annak a dokumentálását akarják némelek, hogy ők, mint előkelők, összetartozók: akkor előre is kereszteret vetünk a próbálkozására. Kereszteret vetünk annak erkölcsi értékére, mert a reakció jár majd a nyomában.

De ha az új női társaságnak sikerül oly alapokra helyezkednie, aminőkön — mondjuk — az angol nők hasonló intézményei felépültek: akkor gratulálunk a kezdeményezőknak, mert megtalálták a helyes utat a nők igazi és helyes emancipációja felé: a felé a cél felé, hogy a nőnek az önállóság egy oly fokát szerezze meg, amely nemcsak nem esik majd a férfi jogainak és természetszerű felsőbbségének útjába, hanem inkább azt üdvösen egészíti ki. Mert egy oly egyleti élet, amelynek keretében a nők műveltsége a legfőbb tényező, csak üdvös hatással lehet minden egyes egyleti tag szellemi életére; aki pedig az önállóság gyarapítását illeti, annak tág tere lesz abban a munkálkodásban, amelyet egy ily egylet a női hivatások kedvelté tétele körül mindenestre ki kell, hogy fejtessen. Ezt megítélni elsősorban a nők hivatottak; ebbe a férfiak minél kevesebbet szólhatnak bele, legalább addig nem, amíg komoly érdekek összeütközésével nem jár a dolog.

Azt is reméljük az ily egyletektől, hogy lassankint magokba olvasztják azokat a mostanában itt-ott szereplő női társaságokat, melyek bizonyára nagyon nemesszándékúak, de sajnos, sok tehetetlenségnek adva jelét, kevés eredménnyel küzködnek a jótékonykodás terén és elpazarolnak sok időt, sok pénzt, apró-cseprő hűségkérdések miatt. Az új egyletek keretében az igazi jótékonyágnak min-

denesetre kellő képviselője lesz, de ez a jótékonyág nem állhat csupán a testi nyomor felületes enyhítéséből, hanem a lelki szegények gyámolítását is a fontos feladatok közé kell sorolni, mint az angol hölgyek teszik.

Ez még szebb, még sokkal értékesebb munkálkodás, mint amaz, mert a humanizmus magasabb foka jár vele karöltve.

Krasznai események.

— Sorozás. — Mükedvelői előadás. —

Hm! Hogy is kezdjem a krasznai krónikát, valóban bajos. Az idővel nem, mert az már elcsépett, de még Giczey uram is mindjárt megfedné a szerkesztő urat, hogy hogy is merte kiadni; a gazda meg most mindennel meg van elégedve, csak az idővel nem. Így tehát más eszmét kell keresnem.

Megvan. Nagy plakát tűnik szemembe a krasznai istenben boldogult néhai messzárzék falán, messziről olvasom — pedig a szemem éleslátás hiányában szenved — „Hirdetmény“, közelebb megyek, olvasom, hát biz azon az van katonai szigorúsággal megírva, hogy minden hadköteles legény ekkor és ekkor jelenjék meg Krasznán a sorozó bizottság előtt.

Most értem csak, hogy már hetek óta miért szól a nótá fűhrer ur Flinta és Lármás őrmester uraimékról.

Na de ez most nemcsak nálunk, hanem széles e hazában hangzik. Nagy dolog van, a veradót fizeti az ország vírága: az ifjuság.

Hetek óta minden ujonc a szülői szemben „alkalmas“, s van megkönnyebülés, midőn kimondja az a komoly doktor — pedig még milyen fiatal — „gyenge, jelenleg még alkalmatlan.“

A comissió nálunk is megjelent, ez évben minket tisztelt meg először látogatásával. Ők szívesen jöttek, mi örömmel fogadtuk őket, mind régi ismerős. Oly kedvesek, hogy szinte szeretne az ember katoná lenni. Az ifjú, ki remegve lép bírál elé, a humanus bánásmód egészen fölmelegíti, bizalmat önt belé, ha beveszik, megelégedéssel nézi, hogy most az ő neve után mit írnak a nagy könyvbe.

A krasznai járásban 555 ifjú állott a sorozó bizottság elé, ebből alkalmas lett 159, a mi a számot illeti, elég szép, a tiszt urak is meg voltak elégedve, de nem tudom a szülők?!

Mint minden évben, ugy az idén is Nagy Domokos főszolgabíró fényes ebédet adott a küldöttség tiszteletére, hol tősztan nem volt ám hiány.

Majd a többi uri családoknál tölték kellemesen idejüket a mi vendégeink, míg 20-én Sz.-Somlyóra mentek folytatni azt, a mit nálunk immár bevégeztek, hol tu-

sokára azonban találkozott a mesterrel és megkérdezte tőle, hogy igazán oly rossznak tartja-e „A bűvös vadász“ zenéjét, hogy oly szigoruan ítélte fölötté.

„Rossznak?“ — felelé a mester, — „sőt ellenkezőleg nagyszerűnek, és éppen azért adtam a tanácsot, hogy több operát ne írjon, mert ennél jobbat soha nem fog többé írni.“

*

A „Figaró“ a következőket írja Chopin haláláról, melyet Clésinger, az elhalt szobrász, ki Chopin benső barátai közé tartozott, beszélt el egykor.

Chopin nagy szalonjában feküdt, a a hová átszállították. E terem összes burtorzatát egy Pleyel-féle zongora képezte.

Kwiatkowsky, Guttman és Clésinger már három éjjelen át felváltva virrasztottak a beteg mellett.

Este 8 óra felé járt az idő; az utolsó pillanat közelgett. Többször említették, hogy Czartoriska Marcellina hercegnő ebben az időben játszott a 13-ik zsoltárt. Ez azonban tévedés, mert a hercegnő a zsoltárt már nappal játszotta és a beteg művész kíváncsára csak ismételte. Utoljára Chopin már alig tudott beszélni. Te kintetét a szép Potocka Delphine grófnőre emelé és lassu hangon mondá: „Schubert Ave Máriaját“

A grófnő megértette és elénekelte. Chopin Kwiatkovszky kezét tartotta kezében, időről időre megrázta és lassan mormogá: „Istenem, de szép ez!“

Kevéssel éjjel előtt meghalt.

*

Paganini 1836. decemberében Mar

dom, épp oly kedvencei lesznek a társasköröknek, mint Krasznán.

*

*

*

De ne higgyék kérem, hogy mi mindég soroztunk, dehog. Volt ez alatt március hó 27-én egy kis vigalom is, ez ugyan minden este volt, de ezen együtt voltunk mindnyájan. A krasznai hölgyek és urak ad hoc alakítottak ez alkalomra mükedvelői társulatot s előadták Csiki Gergely 3 felvonásos vigjátékát, „A nagymamát“, fényes és nagy közönség előtt. De csitt, erről nem én beszélek, elmondja ezt K. F. kritikus uram.

Kraszna, 1897. március 30.

Busmagyar.

—

Tekintetes Szerkesztő Ur!

Zsufolt ház, kitűnő előadás, kitörő jókedv, — így jellemzé „Busmagyar“ a március hó 27-én a tűzoltók javára Krasznán rendezett mükedvelői előadást és az azt követő táncmulatságot.

Előismerem, hogy e néhány szó elég volna a kellemesen eltöltött est sikerének megörökítésére, azonban most az egyszerű kritikát kell írnom, — bárha tudatában vagyok annak, hogy a „Nagymama“ az első találkozásunk alkalmával reám fogja, hogy bizonyosan rózsaszín szemüvegén át néztem végig a „Nagymamát.“

Pedig dehogy néztem, sőt megvallom, hogy a legszigorubb kritikus akartam lenni, mert hisz, erre nézve ígéretet is tettem, de hát édes jó Istenem! tehetek én arról, ha minden egyes szereplő egy-egy „kis művész“ volt?

Es ez nem hízélgés, nem csupán az én véleményem, hanem a szép számmal egybegyűlt közönség osztatlan elismerése, ki nem is volt fukar zajos tapsaival jutalmazni a szereplők méltán kiérdemelt babérjait, azoknak összevágó, folyékony szép előadását.

Csiki Gergelynek a „Nagymama“ című 3 felvonásos vigjátékát adták mükedvelőink s annyi bravourral, oly precizen, hogy valóban büszke vagyok új otthonomra, büszke a szereplőkre...

A „Nagymamát“ Wargha Gyuláné urnő személyesítette, ki oly helyes felfogással párosított nemes öreges bájjal oldotta meg különben nehéz szerepét, a melyet mükedvelőtől alig hallottunk s ki teljes sikert vívott ki magának a közönség tetszésnyilvánításában.

K. Nagy Erzsike k. a. (Mártha) — ki tudtommal ez estén szerepelt először a nyilvánosság előtt, — első fellépésével is rohamosan hódított mindenkit. Kellemes hanghordozással és kellő érzellemmel párosult játéka méltán kiérdemelték a hálás közönség zajos tapsait. Reméljük, hogy ezentúl gyakorta fog gyönyörködtetni bennünket játékával.

K. Nagy Béla ur (Ernö) — mint szintén kezdő — teljesen képzett müked-

seillebe érkezett. Itt variációkat irt s már hangversenyének napját is elhatározta.

Későn este, midőn minden nesz kihalt a földről, szobájában teremtményeinek betanulásával foglalkozott, midőn hegedűjén hirtelen egyik hur elpattant, s ő kénytelen volt megállni.

E pillanatban a kéményben valami csoszogást hallott, mire összerázkódott, gyertyát vett elő, utánna tekintett, de legkisebbet sem vehetett észre, mi a nesz okozója lehetne. Előhívta inasát, összehányják az egész szobát, de sehol senki.

Paganini felhuzta a hirt és tovább játszott, azonban a hur ujra elszakadt s most a kandaló kéményében sokkal erősebb suhogás hallatszik.

Paganininak a magányban borsózni kezd a háta, ujra előhívja inasát: s a kandalóba sok fát vetett, mire a kéményből a füsttől elkábitva egy emberi alak zuhant le s Paganini lábához veti magát.

— Bocsnát uram! — kiáltott ez — én szegény zenész vagyok s vágytam önt hallhatni. Mivel szegénységem nem engedi, hogy hangversenyére jegyet vált-hassak, padlásszobám ablakából már harmadszor másztam az ön kéményébe s bálmultam művészetét. Azonban most a füst elkábitott s öntudatlanul zuhantam alá.

Paganini édesen mosolyogva hallgatta. — Háromszor hallottam önt s most már boldog vagyok! — folytató az égből csöppent, s ekkor megragadva Paganini kezét, azt megcsókolá.

Paganini ezen ember elragadtatásán láthatólag megindult. Még az este megvizsgálta a szegény ördögnek a zenében való jártasságát s tapasztalta, hogy az bir hajlammal s tehetséggel a zenéhez; meg is ígérte neki, hogy tanítványul elfogadja.

velőnek mutatta be magát, kitől hovatovább jobbnál-jobb szerepeket fogunk láthatni.

György Ida k. a. mint Timár Karolin, — Farczádi Sándorné urnő mint Langó Szerafin, — Lengyel Herminka k. a. mint Galambosné — és Lázár Helénka k. a. mint Baltay Flóra oly méltólag sorakoznak az előbbieik mellé, szerepüket oly szépen oldották meg, hogy az est teljes sikere nélkülök el sem képzelhető.

Hát aztán mit mondjak Sarkadi Gyula (Koszta) és Zoványi Lajos (Tódorka Szilárd) urakról, kiknél a mesterkéletlen természetesség, az igazi közvetlenség, előadásuknak játszi könnyedsége és jóízű humoruk ragadták magukkal a közönséget? Ezek, valamint remek arcjá-tékuk és kifogástalan taglejtéseik dicséretére válnának bármely rutinírozott mükedvelőnek is.

De mindannyian, — Wargha Gyula ur mint Örkényi Vilmos, — Lengyel Ákos ur mint Kálmán — annyira beletalálták magukat szerepkörükbe, hogy az est valóban annyi élvezetet nyújtott a jelenlevőknek, a milyen páratlan a maga nemében s mely jövőre nézve is megállapította a mükedvelői előadások sikerét.

A „Nagymama“ előadása után a szépem, — mely igazán annyi szépek által volt képviselve — (kérem, nehogy valamikép nőm kezéhez juttassák a „Szilágy-Somlyó“-nak ezt a számát) — a szintén szép számmal egybegyűlt fiatal-sággal tánczra perdült — s bár ez nem volt előre hirdetve — oly hévvel, oly tüzzel folyt éjjel utáni 2 óráig, hogy a tűzoltó főparancsnok már a vízi fecskendőért akart küldeni.

K. F.

Ingatlan birtok változások.

A szilágy-somlyói kir. bíróság területén, Gézi Gligor megvette Páska Péterné szécsi 1 kertjét 100 frtéért; Paptelekán György és társa örökölték Paptelekán Mitruné o.-keceli összes birtokát; Trusza Lajos megvette Angyal János sz.-semlyői 3 szőlőjét 300 frtéért; Máthé Bálint és neje Kabay Sándor lecsméri 3 szántóját 240 frtéért; Borzási Márton és neje Kabay Sándor lecsméri 1 szántóját 130 frtéért; Baranyai Ferencz Kabay Sándor lecsméri 1 szántóját 110 frtéért; Baranyai Györgyné Kabay Sándor lecsméri 12 szántóját 660 frtéért; Ihos Nikuláné örökölte Ihos Stefan hidvégi összes birtokát; Kuk Togyer és Luki Kriszán Nucz gyümölcsései összes birtokát; Oltyán Györgyné és társai Hossz Mikulaj hosszumezői összes birtokát; Pap Döme Jakab György ilovai összes birtokát; Sándor Gyorgye Sándor Kosztán mároni összes birtokát; Rusz János megvette Elekes Albert lecsméri 1 szőlőjét 120 frtéért; Farkas András és társai Oláh Ruben Jepure és neje kémeri 1 erdőjét 200 frtéért; Hampelics Félix és özv. Bibárcz Jánosné Dénes László és neje sz.-somlyói fél telekét 400 frtéért; Macha Gusztáv és neje Mózes Lajos krasznai 1 beltelekét 1200 frtéért; Mózes Lajos Vincez Lajos és neje krasznai 1 beltelekét 1200 frtéért; Todorán Miklós és társai örökölték Dorongi György és társai sz.-somlyói összes birtokát; Szakács György B. és neje megvette Vider Ferencz és neje krasznai 2 szántóját 110 frtéért; Herman Jakáb Meze Simonné a.-kaszai 1 kertjét 140 frtéért; Boncidai B. Samu

*

Londonban legutóbb történt leleplezése alkalmából nem lesz érdektelen Balfe működéséről egy jellemző eset elbeszélni.

1836-ban jelent meg „Maid of Artois“ című operája, melyet a közönség különösen Malibran asszony szíves közreműködésével valóságos lelkesedéssel fogadott.

A jelenlegi rondo finale azonban csak pótlólag toldatott hozzá és éppen evvel ragadta el a művésznő leginkább a hallgatókat.

Balfe e részt éjjel írta és reggeli 8 órakor már megjelent Malibran lakásán, hogy eljátsza. Bériot, a férj, már talpon volt, neje azonban még aludt. Balfe eljátszotta Bériotnak az új áriát és elragadta vele. Most felkeltették a művésznőt, ki azonban ezért megharagudott és semmit sem akart az új pótlás felül tudni. Hiába dicsérte férje a dallam gyönyörűségét, Malibran asszony hallani sem akart felőle. Ekkor ő és Balfe megfogtak egy kis ugynevezett „Cottage-zongorát“, bevitték a művésznő szobájába és dacára a művésznő erélyes tiltakozásának, végig kellett neki hallgatni az új részt. Csakhamar legyőzöttnek nyilvánította magát és egészen el volt ragadtatva az új daltól

Joachim.

Barna Lajosné perencesi 4 szántóját 200 frttért; Both Flóra ajándékba Both Juon pecselyi összes birtokát; Angyalosi Károly és neje megvette Fodor László perencesi 1 beltelkés és 1 szőlőjét 320 frttért; özv. Pozsonyi Lászlóné és társai örököltek Pozsonyi Erzsébet varsolc és récei összes birtokát; Bolducz Nikula megvette Géczy Florián és neje szécsi 2 szántóját 320 frttért; Kádár Juon és Mitru Flori Tyifor Juon a Vaszaliki a-báni 1 szántóját 160 frttért; ifj. Tönkö Mihály és neje Somel László borzái 1 szántóját 100 frttért Veverán József Bonczidai B. Samu s-somlyói 1 kaszálóját 100 frttért ifj. Mán István Goldglancz Jónás badacsonyi 1 erdőjét 100 frttért.

Különfélék.

— **Kinevezés.** A m. kir. igazságügy-miniszter Kovács Károly zilahi kir. törvényszéki joggyakornokot a zilahi kir. törvényszékhez aljegyzővé nevezte ki.

— **Ujconcozás.** Szilágy-Somlyón április 31-én délelőtt megtartott fősorozás alkalmával, Szilágy-Somlyó városából előállított 77 egyén közül alkalmasnak találtatott 34.

— **Kaszinó gyűlés.** A szilágy-somlyói kaszinó-egylet március 29-én d. n. 3 órakor tartotta meg a kaszinó nagytermében évi rendes közgyűlését. Az igazgató évi jelentéséből megemlítjük, hogy az egyletnek összesen 86 tagja van, — s hogy az évi bevétel 1468 frt 13 kr., a kiadás 1322 frt 53 kr. volt. A három év, melyre az egylet tisztikara választva volt, letelvé, a gyűlésen elnökke Mile Mihály kir. tábl. ítéltőbíró, — igazgatóvá Lukátsffy Ödön ügyvéd, — jegyzővé Gáspár István ref. lelkész, — pénztárnokká Kiss József kir. járásbíró, — könyvtárnokká Kovács Mózes szolgabírói irnok, kaszinótagok közfelkiáltással újból megválasztattak. A választmányból megbízatásuk lejártával kilépett tagok helyett Halliarszky Sámuel jószágigazgató, Somogyi Kálmán ügyvéd, Geneszy Sándor polgármester és Huberth Jenő földbirtokos titkos szavazással megválasztattak. A gyűlés az évi számadások elfogadása s az 1897-ik évi költségvetés megállapítása után délutáni 6 órakor ért véget.

— **A zoványi dalárda hangversenye** — mint már jeleztük — szombaton lesz. Ismételtén felhívjuk a közönség figyelmét ez egyszerű emberek társulatára, melynek tagjai bár súlyosan el vannak foglalva a napi munkával, mégis találnak utat és módot arra, hogy önművelésük által a közművelődés oltárán áldozzanak. Bizonyára megérdemlik becsülésünket és pártolásunkat.

— **Kinevezés.** Szilágyvármegye köz-kórházához a megüresedett másodorvosi állomásra az alispán dr. Kincs Miklóst nevezte ki.

— **Öngyilkosság.** Bonczidai Mihály helybeli ácsmester már egy idő óta agylágyulásszerű hülye állapotban szenvedett. Mesetársát már egy fél éve nem folytatta. F. hó 29-én reggel kiment a ref. egyház templom feletti kertjébe és ott — miért, miért nem? — felakasztotta magát. Holtestét csak délfel találta meg a felesége.

— **Körjegyző választás.** Vármezői körjegyzővé ifju Bartha Sámuel s. jegyző — a csaknem negyedszázadig folytatott szolgálat után nyugalomba vonult id. Bartha Sámuel körjegyző fia — választott meg.

— **Középszolnokmegye zilahi takarékpénztár** r. t. március 21-én tartotta meg Zilahon, Cell Lőrinc elnöklete alatt XXVI-dik évi rendes közgyűlését. A gyűlésen összesen 38 részvényes tag volt jelen, együttesen 84 részvényest képviselve. Az igazgatóság és a felügyelő bizottság előterjesztései az évi zárszámadásra vonatkozólag elfogadtatván, az évi tiszta nyeménnyül mutatkozó 22,879 frt 75 krból az alaptőkéhez 7219 frt 83 kr, jótékony célra 437 frt 56 kr, — a jövő évre átvitelre 222 frt 36 kr, a részvényesek — 1500 részvényre — osztalékába 15000 frt szavaztatott meg. Elnökké újból Cell Lőrinc választott meg, az igazgatóság és felügyelőbizottság tagjai is maradtak a régiek. Új tag lett Dull János, kit vezérigazgatóvá választottak.

— **A zilahi kerületi betegsegélyező pénztár** évi rendes közgyűlését folyó évi április 11-én d. e. 9 órakor, meg nem gyűlése esetén 19-én d. e. 9 órakor számra való tekintet nélkül fogja megtartani, mire az érdekelték meghívhatnak. A gyűlés az iroda helyiségében, Kossuth-tér, (főter) 14. sz. alatt lesz.

— **A krasznai önkéntes tűzoltó-egylet** pénztárának javára március hó 27-én rendezett jótékonycélú szinielőadásán felülfizettek: Péchy Imre (Zeibó) 5 frt; — Dr. Várady Zsig (N. Várady), Péter Benjámin alezredes (Kolozvár) 2—2 frt; — Szilágyi Károly (Gyümölcséses), Hummel Antal (M. Patak), Dr. Sztachó Dezső (N. Várady), Lőrincy Dénes alezredes (Zilah) 1 frt 40—1 frt 40

kr; — Dr. Reichenberg Sándor (Kolozvár), 1 frt 50 kr; — Dr. Kocsis Géza (M. Valkó), Szabó Ödön (A. Bán), Kajetan Kálmán (M. Valkó), Magyar Károly (Kr. Horvát), Bay Ferenc (Zilah), Felekán Oktáv (Zilah), Balázs Árpád (Zilah), Öz. Tolokán Miklós, Epstein Baruch, N. N. 1—1 frt; — Kaizer Ottó (Kolozvár) 90 kr; — Br. Györffy Pál, Szénássy Miklós (Sz. Somlyó) 80—80 kr; — Korcsánsszky Ferenc, Nyikora János, Belle Gyula, Nemes Kálmán 60—60 kr; — Donogán Márton, Ruszka Kálmán (Sz. Somlyó), N. N., Gyöngyösi N. (Sz. Somlyó), Stefanovits János 50—50 kr; — Gencsy Sándor (Sz. Somlyó), Acél Béla (Zilah), N. N., Lázár Géza 40—40 kr; — Olsavszky Simon 50 kr; — Torma Anna 20 kr; — N. N., N. N., N. N., N. N., 10—10 kr, összesen 36 frt 30 kr, — jegyekből bejött 54 frt 30 kr, az összes bevétel 98 frt 60 kr, melyből levonva a 15 frt 38 krnyi kiadást, maradt tiszta jövedelem 75 frt 22 kr. A parancsnokság úgy az aldozatokész felülfizetőknek, mint a minden szépért, jóért és nemes eszmékért lelkesülő szereplő hölgyeknek és uraknak ez uton is a legmélyebb hálás köszönetét fejezi ki. Kraszna, 1897. március hó 30. A parancsnokság nevében: Lengyel István, főparancsnok, Olsavszky Simon, pénztáros, Wargha Gyula, segédtsizt, titkár.

— **Apróságok.** Az ujságírókról. Megyeri kolozvári direktor szájába adta Lovasy Andor.

... Ne vegyék tőlem zokn, ha kimondom, hogy a skribler és a komédiás rokon. Mindkettő könnyűvérű nép, mely a fűzfáról is babérlevelet tép. Vigye el őket a gálya, valamennyinek hamis a zuzája.

Az ujságíró károg mint a holló, fegyvere a toll és a rozsdás olló, sarjadó gyapju a mindennapi hír, melyet egymás bubjáról szorgalommal nyir. Nagyon sok köztük a vad-zseni, ki fegyverét más bőrében feni. Ez is, meg az is, mérges mint a darázs s ha bántják őket, fellobbannak mint a parázs.

Hiába vagyunk velők atyafiságba; hasztalan járnak potyára színházba, ők ütnek minket szakadatlanul, megrójják Othellót, ha megvadul; lecsépülik a kedélyes mamát, ha nem fest magára szemölcsöt, ragyát; a primadonna nekik csak úgy kedves, ha a színpadról feléjük repdes; a naiva aranyos, édes, hogyha kacér és nem — 50 éves. Fejünkhez vágják a göröngyöt, ha a kórusban meg nem látjuk a göröngyöt. Emennek Juci, amannak Rózsika, háttérbe szorítása erőszak, hiába és ha nem tud haladni a kedvelt kis liba, lesz érte tollhare, megrovás, galiba.

Ennek dacára én nem szeretem őket, ezeket a vidám fiukat e kötekedőket, sőt magam is ujságíró akartam lenni, de nem lett belőle semmi; mert az apám és a nagybácsi, azt mondták rá, hogy csacsi. Pedig egy felséges pálya, csak ritka legény a ki végig kiállja.

Dicsőséget, hirt ők osztogatnak, ma megcsókolnak, holnap megharapnak. Tolluk hegyétől meggyógyul a kanosi, regényhőssé leszen törpe Rigó Jancsi; ép testüvé formálják a kacskát, tigrissé avatják a cirmos maoskát, tolluk a bőre idegesen remeg, általuk buknak a miniszterek; egymásra usztják a borzas göröngyöt és a kopasz fejű törököt; fakarikát készítenek vasból, írják a híreket csak úgy hasból; csinálnak derűt, vagy ha kell borut, pestist, kolerát, himlőt, háborut.

A hirlapírás bizony nagy hatalom, csimboraszól lesz tőle az ökölnyi halom; koronás fők bókólnak előtte; Dáriust is kergetnek csödbe.

Ha frigyre lépünk, vagy ha meghalunk, az ujságírók kezébe vagyunk; ők dicsérik szépségét a lánynak, felmagasztalnak és elparentálnak.

Volt egy nagynéném Trocsányi Zsanet, vénségére egy ujságíró párja lett. A kollegák azt írták, hogy a város legszebb lánya, kedves művelt bájos.

Volt egy sógorom Cséffay Tivadar, igazi bölcs, jó honfi nagy magyar, az egyetemen filozóf tanár, erről meg azt írták: swaregelb és számár.

Furesa egy gusztus, de hát hasztalan, az az igaz, a mi az ujságban írva van csak, onnan tudjuk meg a valót, miért bukott meg Griinglanz és Róth, miért ment lejjebb a buza ára, miért akadt az öngyilkos a fára; kivel szökött meg a bájos Lizett, miért iszik a szultán Luhi vizet; a földrengésnek mi az oka és miért hullott ki a Patti fogu.

Hej gonosz népség, csalfa skriblerék, kikezdeni veletek nem merek. Pedig sok van még bennem a mi forr, mit magamba fojték annyiszor; de félek tőle és megeshetik, hogy vannak itt olyanok, kik az ujságírókat szeretik; különösen az ábrándos szemű lányok, néznek pislogva rájuk. Ah, ha egy költő, vagy író szerelme által lennének égbe emelve. Ha a felhők és csillagok között járva, teljesednek szívök fényes álma? Pedig ha látnák az isteni költőt, mi-

lőn levette mellényt és felöltött, rájia a töpörtöt, vagy midőn a kávéházban dideregve, fázva, tintás ujjai között forgatja a kártyát, bizony-bizony sohse fognák pártját.

De gyuljunk bár ellenük haragra, még sem vész ki a skriblernek magja. Ne is vészsen; hisz nem árt a bors néha, kivált ha a kor izetlen és léha. Ha csinálnak is heccet, galibákat, nézzük el a botlást s a hibákat. Mert kedves a hír, a mit frissen írnak s gyönyörködhet, a mit összenyírnak.

— **Szerkesztői üzenet.** M. J. urnak. Széplak. Tanár Kézdi-Vásárhelyen.

— **Nyersselyem básztruhákhoz való kelmet 8 frt 65 krtól 42 frt 75 krig teljes öltönyre** — Tussors- és Shantungs-Pongees valamint fekete, fehér és színes Henneberg-selyem 45 krtól 14 frt 65 krig méterenként, sima, csikos, kockázott, mintázott, damaszt, s. a. t. (mintegy 240 különböző minőség, 2000 szín és mintázatban s. a. t. megrendelt áru postabér és vámmentesen, házhoz szállítva, valamint átkutató fordultával: küldenek HENNEBERG G. (cs. és kir. udvari szállító) selyemgyárai Zürichben. Svájcba címzett levelekre 10 kros, levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven írt megrendelések pontosan elintéztetnek.

Irodalom.

— J. Virág Béla, kinek költeményei a szépirodalmi lapokból olvasóink előtt kedvesen ismeretesek, „Románok” című könyvre hirdet előfizetést. A kötet díszes illusztrációkkal, husvétra fog megjelenni és csak előfizetés után lesz megszerezhető. A könyv ára füzve 3 korona, diszkötésben 5 korona, mely összeg báró Glaubitz Alfonz címére — Budapest, VII., Garay-tér 11. szám — küldendő, aki a kötet megjelenését szívesegéből elősegíti.

— Alborák Emőd a Kakas Márton nagyhírű riportere arról értesíti az érdeklődő közönséget, hogy a Kakas Márton összes előfizetőinek óriási meglepetést készít husvét vasárnapra a Rejtelmes Szigetről. A Kakas Márton előfizetési ára negyedévre 1 frt. Mutatványszám ingyen.

— Renan műve magyarul. Dr. Kossaczky Arnold valóban dicséretre méltó dolgot cselekedett, midőn a csak hézagosan birt s néhány részletben magyarra fordított Renan könyvét teljes egészében kiadta. Ki volt Renan? Azt műveltebb embereknek, akik nemcsak a hazai, hanem a külföldi irodalommal is foglalkoznak, fejtegetni felesleges. Annyi bizonyos, hogy Renan, akit a francia Pantheon, mint Franciaország egyik leg tudósabb fiát befogadott, nagy forradalmat csinált a vallásirodalomban s akinek műve pápai excommunicációban részesült. De téves az a felfogás, mintha Renan keresztényellenes tanokat hirdetett volna, sőt híres könyve megtisztult fogalmakat plántált a keresztény felfogásba, úgy, hogy az az emberi vallásos kedélyt nemhogy lefokozna, hanem a hit piedesztáljára emeli. Üdvözlőjük Renan magyar fordítását s csak elismeréssel adózunk dr. Kossaczky Arnold iránt, aki nagy köszültséggel és tudással fogott a világhírű mű lefordításához s azt szerencsésen be is végezte. A kiállítás is oly szép, oly pompás, hogy valóban dicséretre válik a B-Gyarmai Könyvnyomda Részvénytársaságnak, mely a mostani vezetőség mellett a fővárosi elsőrendű könyvnyomdai vállalatokkal képes kiállni a versenyt. Az első füzet címe „Szent Pál”, legközelebb követni fogta az Antikrisztus. — Az evangéliumok — A keresztény egyház. — Marcus Aurélius és az antik világ vége. — Jézus élete és az apostolok. Egy füzet ára csak 30 kr, egy köteté 4 frt 20 kr. Az előfizetési pénzek a B-Gyarmati Könyvnyomda Részvénytársaság igazgatóságának küldendők. Legmelegebben ajánljuk e művet olvasóink figyelmébe.

— „Az 1866-iki Északi Magyar Honvédsereg története”. Alig van valami a magyar történelemben, mely annyira kedvessé volna megvilágítva a magyar közönség előtt, mint az északi magyar honvédsereg szerepe az 1866-iki mozgalmakban. Az ezt tárgyaló irodalom egyáltalán nem számottevő s így valóban nagy örömmel üdvözölhetjük azt, kinek e tárgyú művére előfizetési felhívást kaptuk. „Az 1866-iki Északi Magyar Honvédsereg története” című munka szerzője Aulich A. Nándor Genfben élő hazánkfi, az északi honvédsereg volt tisztje és Kossuth Lajosnak több éven át, egész a megdicsőült haláláig, titkára. Hogy a mű hű tükrö az északi magyar honvédsereg történetének, az már abból is kitűnik, hogy írója az események szemé és fültanuja volt. Aulich A. Nándor a mű megírásával egy kötelességet rótt le, a mennyiben — mint ez az előfizetési felhívás szövegében olvasható — Kossuth Lajos ígéretet vett tőle ezt illetőleg. Most már csak az van hátra, hogy a magyar közönség, művének kiadásában segítségére legyen. A tíz-tizenkét ívre terjedő munka előfizetési ára 1 frt 50 kr. Az előfizetési összeg Ajtai K. Albert urhoz (Kolozvár, Belközép-utca 4. sz.) küldendő, ki a mű kinyomatását magára vállalta. Gyűjtőknek tíz előfizető után egy tiszteletpéldány adatik. A tiszta jövedelem egy része a kolozvári Ereklje-Muzeum javára fordítatik. Mitán a mű lehető rövid idő alatt sajtó alá fog bocsájtani, kérjük olvasóinkat, hogy az előfizetési összegeket minél előbb beküldeni szíveskedjenek.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓTULAJDONOS:

BÖLÖNI SÁNDOR.

Nyilttér. *)

Nyilatkozat.

Minthogy Kozma Endre, a sz.-somlyói „Silvânia” hitel- és takarékpénztár részvénytársaság vezérigazgatója a közöttünk felmerült becsületbeli ügyben a lovagias elégtételt a megbízottaim részéről 1897. március 21-én felvett jegyzőkönyv szerint megtagadta, én őt ezzel diszkvalifikált embernek jelentem ki.

Kelt Szilágy-Somlyón, 1897. március hó 29-én.

Dr. Maniu Cassius.

*) E rovat alatt közlöttékért nem vállal felelősséget a Szerk.

HIRDETÉSEK.

Mélyen tisztelt uram!

Bátrak vagyunk szíves figyelmébe ajánlani többszörösen kitüntetett szép

Fényképeinket.

Ezzel kapcsolatosan azt is tudatjuk, hogy legközelebb a következő napokon fogunk városukban működni:

április hó (3. szombat, (10. szombat, (4. vasárnap, (11. vasárnap.

A fényképek nagy-károlyi elsőrendű fényirdánkban lesznek kidolgozva, s azok korhű, izléses kiviteléről előre is kezeskedünk.

Kérjük fentiekre ösmerősei becses figyelmét is felhívni. Mielőbbi szíves látogatását kérve, maradtunk

Szilágy-Somlyón, 1897. ápril 1.

Kiváló tisztelettel:

Husztly Zoltán és fivére.

Köszénkátrányt

legjobb minőségben, zsindey- és deszkatekők, továbbá szőlőkarók behuzására,

mely által azok tartóssága kétszerite hosszabb, továbbá **czulapok**, melyek a földbe ásatnak, **kerítések s gazdasági eszközök befestésére**, hordókban á 50, egész 250 súlytartalommal, továbbá saját gyártmányu

coaksot

(pírszén) **kovácsok és lakatosok** részére ajánlja jutányos ár mellett

a **légszeszgyár igazgatósága** Debreczenben. 3—10

Bérbe kiadó.

Szilágy-Somlyón a főutcában, verőfényes fekvésű, szolid, egészséges, cseréppel fedett ház, 4 festett szoba és 1 előszobával, konyha, kamarával, 5—6 marhára istálló, 2 sertésöl, szin, gabonás, kitűnő ivóvizet tartalmazó kut; két pincze, az utca mellett egy két szobás épület üzleti, avagy cseléd lakásnak, kitűnő veteményes kert (és lucernás) 1 hold területű. A bérleti feltételekről értekezhetni a háztulajdonossal Barboloviciu Alimp, gör. kath. püspöki helyettesnél személyesen Szilágy-Somlyón, vagy pedig posta útján.

7988—896. tkvi szám.

Árverési hirdetmény.

Gordán Juon alsó-báni lakosnak Czolás Gligor alsó-báni lakos elleni végrehajtási ügyében a bírói árverés 95 frt tőke, ebből 50 frt után 1895. évi február hó 1-től, 45 frt után 1895. máj. 5-től járó 5% kamatai, 12 frt perbeli, 17 frt 20 kr. végrehajtási, 12 frt 50 kr. árveréskérsi s a további költségek erejéig ezennel elrendeltetik, határidőül 1897. évi április hó 9-ik napja délelőtti 9 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő Alsó-Bán községhezához kitűzetik, az árverési feltételek pedig a következőkben állapítatnak meg.

1. A mikor is elárvereltetnek szükség esetére a kikiáltási áron alul is

a) végrehajtást szenvedő Czolás Gligornak az alsó-báni 455. sztkvben A. + I. r. 139/a hrsz. ingatlana egészben 356 frt kikiáltási árban,

b) ugyanazon telekjegyzőkönyvben, ugyanannak nevében álló A. + 4. r. 983/c2. egészben 11 frt kikiáltási árban,

c) ugyanannak nevében, ugyanazon tkvben foglalt A. + 6. r. 1543. hrsz. ingatlana egészben 11 frt kikiáltási árban.

2. Árverelni szándékozók kivétel nélkül tartoznak a kikiáltási ár tizszázötletét készpénzben vagy óvadékképes értékpapirban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzül előre letenni, a vagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

II. Árverési feltételek:

I. Legtöbbet ígérő köteles a vételár egyharmadát a leütéstől számított 30 nap, második egyharmadát újabb 45 nap, a harmadik egyharmadát, melybe a bánatpénz is beszámítandó, újabb egy hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz-somlyói kir. adó mint letétbiztonságnál a 39,425—881. I. M. sz. letétkezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

II. Tartozik vevő az árveréstől a birtokkal járó minden közterhet viselni s a vételtárgya után kiszabandó kincstári illetéket fizetni.

III. A menyiben jobb vételári ígéret utólagosan nem tétetnék, jogosult lesz vevő az árverés jogerejűvé váltával innen nyevendő vételi bizonyítvány mellett a megvásá-

rolt ingatlant tetteges birtok és használatába átvenni, de a tulajdonjog csak az árverési feltételek teljesítése után fog részére hivatalból bekebelezettni.

A többi árverési feltételek ezen kir. járásbírói mint telekkönyvi hatóságnál és Alsó-Bán községhezához a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kir. jbróság mint tkvi hatóság. Sz-somlyón, 1896. évi január hó 28-án.

DONOVÁK SÁNDOR,
kir. aljbíró.

1916—1897. kg. sz.

Pályázati hirdetmény.

Szilágyvármegye szilágy-somlyói főszolgabírói járásban levő Perecsen, Szécs és Badaconsy községekből Perecsen székhelylyel alakított körjegyzőségben a körjegyzői állás lemondás folytán üresedésbe jövén, arra pályázatot hirdetek.

A körjegyző javadalmazása:

1) Fizetés 600 frt.

2) Irodai átalány 60 frt.

3) Tüzifa átalány, miből

az iroda is fűtendő 75 frt.

4) Napi és fuvar-dij átalány 55 frt.

5) Állami anyakönyvvezetővé történő kineveztetése esetén tiszteletdíj 100 frt.

6) Lakás, vagy annak megfelelő lakbér.

7) A vármegyei szabályrendeletben magán munkálatok teljesítéséért meghatározott díjazás.

8) A perecseni 78. számú telekjegyzőkönyvben foglalt 15 hold és 1171 □ öl szántóföld haszonélvezete, azon kijelentés és kikötéssel, hogy az ezután járó adó és közterheket haszonélvező körjegyző köteles fizetni, azonban ezen szántóföld évi tiszta jövedelme a jegyzői törzsfizetésbe be nem számít s nyugdíjalapul nem szolgál, mivel a kérdés alatti szántóföldet a tagosítás alkalmával a perecseni közbirtokosság a perecseni körjegyzőnek ajándék címén adta.

Felhivom ennélfogva a pályázni óhajtókat, hogy az 1883. évi I. t.-cz. 6. §-a szerint előírt képesítést igazoló s külön bizonyítvánnyal felszerelt kérvényeiket folyó évi május hó 5-éig annyival inkább adják be, mivel a később érkezetteket figyelembe nem veszem.

A választást 1897. évi május hó 17-én délelőtti 10 órakor Perecsen községében a körjegyzői irodában fogom megtartani.

Szilágy-Somlyón, 1897. március 20.

Nagy Gyula,
főszolgabíró.

1—3

Másolat. — 7856—1896. tkvi sz.

Árverési hirdetmény.

A m. kir. államkincstárnak Álb Ráchel, kiskoru Alb Máté Anna és Stefán elvinni végrehajtási ügyében a bírói árverés 42 frt 13 kr. tőke, ennek 1894. évi május 22-től járó 6% kamatai, 13 frt 55 kr. végrehajtási, 8 frt árveréskérsi s a további költségek erejéig ezennel elrendeltetik, határidőül 1897. évi április hó 7-ik napja délelőtti 9 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő N-Derzsida községhezához kitűzetik s az árverési feltételek pedig a következőkben állapítatnak meg:

I. A mikor is elárvereltetnek azüzség esetére a kikiáltási áron alul is,

a) végrehajtást szenvedő Álb Ráchel, Álb Máté, kiskoru Álb Anna és Stefán

kiskoru nevében álló nagy-derzsida 230. tkvben foglalt A I. alatti 258 és 1745. hrsz ingatlanok egészen 320 frt kikiáltási árban.

2. Árverelni szándékozók kivétel nélkül tartoznak a kikiáltási ár tizszázötletét készpénzben, vagy óvadékképes értékpapirban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzül előre letenni, avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

Kir. járásbírói mint tkvi hatóság. Sz-somlyón, 1897. január 27-ik napján.

DONOVÁK SÁNDOR,
kir. aljárásbíró.

A hivatalos másolat hitelűül. Zilah, 1897. március 26.

PÉTER JÓZSEF,
kiadó.

A Zalathnai kénkovand ipar r.-t.

Brassói kénsav és műtrágyagyára

ajánlja legjobb minőségű mindennemű

MŰTRÁGYÁIT

a t. cz. gazdaközönség b. figyelmébe,

melyekből állandó raktárt tart (Éder László-féle ház.)

SZISZEK SÁNDOR,
Szilágy-Somlyón.

2—6

PÉNZKÖLCSÖN

birtokokra, házakra, gyárakra és gőzmalmokra első helyű betáblázásra 40 évre 4½ százalékra, 50 évre 4 százalékra, 2-ik és 3-ik helyű betáblázásra 6 százalékra.

*** PÉNZT ***

váltókra 5—6 százalékra 10,000 frtig gyorsan és discretio mellett szerez, — valamint drága adósságokat convertál, — ugyszintén váltókat leszámítoltat

Schwarez Márton Budapest, VII., Dob-utca 69.

Kitűnő referenciákkal szolgálhatok.

10—10

Alulirotnál saját termesztésű, első minőségű — 1896-iki termés — föltétlenül ARANKAMENTES

L Ö H E R M A G

kapható métermázsája 50 forintért.

Tömegesebb vételnél megfelelő árendedmény.

Hitelképes vevőknek 6 havi időre is.

Arankamentesség és csiraképességért szavatol

BÖLÖNI SÁNDOR
Szilágy-Somlyón.

Nyomatott Bölöni Sándor gyorsajtóján Szilágy-Somlyón 1897.